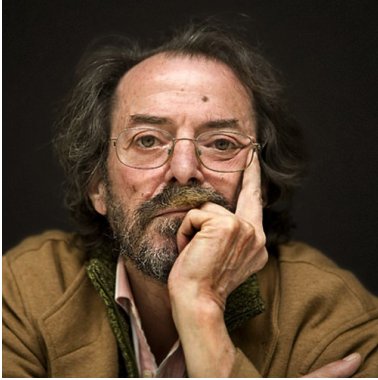

JOSEP PIERA

El poeta Josep Piera ha preparat una selecció de poemes de fa un segle, d'autors que van des de Teodor Lorente (mort el 1911) fins a Miquel Duran de València (mort el 1947), que parlen del paisatge natural i humà de l'època. Els recitarà en col·laboració amb Isabel Garcia Canet. L'antologia ha buscat una lectura innovadora i una posada en valor d'aquells textos, quan el paisatge era la font principal de riquesa d'una societat que se sabia moderna i innovadora. Li fem unes preguntes al respecte:

- **Com valora la iniciativa XXX de la Comissió del Centenari... etc. que vostè s'encarrega de coordinar des de la part poètica i artística?**

-Molt positivament. Com un gran encert. I més a Carcaixent, que per als de Gandia és un antic referent en el món de la taronja, que compartim en la memòria. A Carcaixent ens duia el tren, és a dir, la modernitat d'aleshores. I la Ribera era la "terra mare", per productiva i per bella. Encara avui la sent i la veig així, en present i en passat.

- **Creu que, des de l'any 2016, pot interessar el món poètic i emocional dels poetes que van escriure en els primers trenta anys del segle XX? Quins motius els fan atractius encara?**

-Pense i sent que sí, i molt. Perquè en el nostre imaginari el paisatge del taronger i l'univers de la taronja (el món taronjaire) és un referent clar, esplendorós que hem viscut, que sentim a tocar, que tenim en el cos i en el cap, de sentiment i de pensament. I als més joves els suposarà, espere, una descoberta.

Els poetes de finals del segle XIX i de principis del XX mereixen una lectura renovada. Tant Teodor Llorente, el mestre i cantor, alhora descriptiu i emotiu, amb el seu punt romàntic i a moments sensual i plàstic, com els més moderns, fins abans de la guerra civil (que ho canvià tot), Com Almela i Vives, Carles Salvador o Miquel Duran de València, que amb el seu "Cant a la terra nativa" tant recorda la visió exaltada de Walt Whitman.

Els donen paraules i sentiments al paisatge. Un paisatge del tot nostre. Un paisatge que ells canten des de la llum i el goig, i nosaltres el veiem, ai, anant cap a la decadència. El record dels poetes en el fa reviure amb optimisme. I bellament. Perquè ens regala sensacions, sentiments, idees... Ens permet alhora imaginar un futur en positiu.

- **Què es trobarà la gent que acudisca el dia 10 de maig a aquest acte d'inauguració...? [Preguntem per la combinació de paraula, imatge, música...]**

-Espere que es trobe un concert sonor i visual que els permeta viatjar, somiar, viure o reviure, evocar, sentir, aquest univers que simbolitza el taronger i la taronja com a símbols de l'alegria de viure el jardí- hort, i d'entendre'l com un cant a la vida, com l'expressió d'un voler permanent i d'una fidelitat íntima i estètica, cap al món pròxim, del que venim com a persones i com a poble. Una bella manera de vindicar la llengua com a expressió artística, com a part del nostre paisatge cultural i vital. Perquè el paisatge hortícola nostre té paraules, té sons, té imatges, vull dir, és una cultura viva. Dit això amb senzillesa i noblesa, com som els valencians.